

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
крім днів по-
недільних і святых.

БУЖОВИНА

Редакция і адмі-
ністрація в Чер-
нівцях ул. Пе-
тровича ч. 2.
Передплата
10 зр.

З руских справ.

I.

Під таким заголовком помістив соціалістичний Kurjer przemyski довгу статтю про Русинів. Автор статті, очевидно соціаліст-Поляк, старає ся схарактеризувати теперішнє положення галицької Руси. Тому що на тій Русі тепер в політиці загальні ферні, то не зашкодить в такий час послухати, що про нас думають сусіди.

„Теперішнє положення галицької Руси — каже К. Р. — можна назвати безголовем в найповнішій значіню сего слова. У всіх таборах, з винятком хіба табору митрополітичних пахолків т. зв. удержавнених Русинів, правлених кардиналом Сембратовичем а ведених Барвінським, панує страшенне замішанє, котрого вінцем є залюблена спілка опозиційних народовців (романчуків) з москвофілами. Розлючена оргія тероризму заюфанців, що шалїла в добі виборчій на Русі, не могла не лишити глибокого слїду в тім краю.

Передовсім тактика сфер, що правлять Галичиною, причинила ся дуже до скриплення москвофілства на Русі. Рускі москвофіли перестали бути в остатних часах силою, що важила на політичній важці Русі. З розвоєм ріжних сторін народного життя Русі (літератури і науки малоруської, середного шкільництва і т. д.) тратили они ґрунт під ногами так, що — як знаємо з жерел зовсім певних — запомоги, які пили з Росії, в остатних часах дуже поменшали. Російські славяновіли, що до недавна давали ся туманити ріжним Мончалов-

ским і Марковим, відповідали на їх просьби о запомоги питанем: „Що-ж ви робите? Де наслідки вашої діяльности, що нас так солоно коштує!“ Треба було брати ся аж до таких способів, як зорганізоване прогульок з поклоном на виставу нижногородську і до Петербурга. Справи йшли вже так зле, що Мончаловский мусїв натягнути на кількасот рублів „святото“ Івана Кронштадського.

Але зближали ся вибори до парламенту і сфери „міродатні“ вплинули на зміну думки в Росії про москвофілів. Своім безоглядним тероризмом спонукали они народовців до союзу з москвофілами. По довгім хитаню народовців союз вкінци зложив ся, москвофіли віджили і Марков уже з зовсім бундючною міною міг їхати до Петербурга. Їхав туди яко представитель партії могутчої, мало того, яко представитель цілої руської опозиції, цілого народу. Міг показати своїм петербурским грошодавцям на виборчій комітет, в котрім москвофілські провідники грали дуже почесну ролю.

Наступили вибори, упали вистріли, поляяла ся кров селянська, забренчали кайдани, вязниці заповнили ся сотками людей, котрих ціла провинна була така, що хотїли сповнити свій обовязок як виборці. Найбезличнішими обманьствами, безсоромним підкупством, тероризмом, якого не посоромив би ся жаден Гурко або Оржевский, удало ся зломити злучену опозицію руську і перевести в великій більшості округів V. і IV, курії льояльних послів, в тім числі 6 Барвінчуків. Упав Романчук (аж в 5 округах,) упав др. Олесницький, др. Могильницький, — попадали найспосібніші

кандидати злученої опозиції. „Міродатні“ триумфовали. Побїдили — яким коштом? — о то не питали ся. Бо й по що мали питали ся? атже тих коштів платити не будуть. Першим наслідком сеї побїди є страшна ненависть до Поляків — она під час виборів незвичайно зрєла; а другим — переміна хвилевого союзу народовців з москвофілами на сталій. Не думаємо зовсім брати народовців в оборону. Такий союз доказує лише, що они дуже наївні і короткозорі політики, але оправдуємо їх, бодай по часті. Сей союз довів до того, що народовці і москвофіли завязали спільний комітет для обходу знесеня панщини т. є. факту, тісно злученого з народним відродженем Русі. Романчук, консеквентний народовець, і Дїдицький, найзавзятїйший кацап, мають згідно обходити ювілей відродження народного — щось подібне може трафити ся лише на Русі і то лиш завдяки безнастанним стараням „міродатних“. І такий дикий факт викликав дуже слабій протест і то лиш серед радикальної молодїжи. (Ми ту справу ще перед протестами молодїжи освїтили згідно з єї думками. — *Ред. Бук.*) Товариство Академічна Громада заявило, що не возьме участі в обході спільно з ренегатами. Як радикальна партія не приступила до союзу з москвофілами на час виборів, так радикальна молодїж спротивила ся неприродній злучї з ворогами українсько-руської народности. З тої причини повстала велика соблазнь в таборі старших народовців, а на томїсць радують ся часописи Барвінчуків, вихвалюючи поступованє молодїжи. Справдї чудні відносини! Народовці кумають ся

3) Як чоловік зійшов на пана.

Оповіданє

ВЯЧЕСЛАВА БУДЗИНОВСКОГО.

(Дальше.)

Розуміючи ся на притягаючих средствах і способах, улекшувала обом парам як, могла, „солодке“ в чотири очи. При тім пильнувала все, щоби все діяло ся в границях моральности, т. є. щоби людским язикам не давати материялу і причини „до говореня“. Дятого жадна пара не могла відійти від товариства сама і без „гвардії“. Коли ціле товариство, зложене з поважних матрон і ще поважніших мужчин, розсіло ся за столом, вільно було молодим відійти погуляти, але всім в купі. Обі наші пари користали з того і в товаристві трох тітчиних хлопців відходили пройти ся по виставі. Хлопці діставали від паничів „на чеволяди“ і счезали в товпі. Відтак — одна пара в право, друга в ліво.

Стефан з Галькою зійшли на долину, до парку. Алеї пусті, бо весь наїд волів крутити ся по площі вистави.

— Іратулюю — зачала перша Галя. — Я чула за ваші вчорашні подвиги. Менї казали, що нічия бесїда не зробила такого вражїня як

ваша. Се не аби який трїумф роз'ентузиизмувати і на свій бік потягнути збори, котрі по більшій половині складали ся з ваших противників. Се мусить бути дуже, дуже приємно... Правда? Я аж бою ся говорити з таким великим чоловіком.

— Менї не дає се особливого вдоволення, коли менї аплыває череда баранів, — а така там публіка була — я навіть сумніваю ся, чи они розумїли тенденцію моєї промови. Чи ви знаєте, що так само як мою, оплескували і найдурнійшу промову, таку глупу, що й соромно було слухати. Та ще й здоровле бесїдника пили; підносили на руки і сїпвали „многая літа“, що аж шиби брєніли і хата дрожала. Я би був о много більше вдоволений, колиб та публіка була висвистала мене. Тодги-б знав бодай, що зрозумїли мене.

— Дивний смак — подумала собі Галя — а відтак сказала:

— Ви-ж бо з нічого ніколи не вдоволені, вам все не влад. В поважній, научній часописі німецькій появляє ся дуже прихильна оцінка вашої праці, фаховий рецензент обсилав вас похвалами, які дістають ся мало якому авторови, а ви кажете, що се для вас ніяка похвала, бо писав єї чоловік чужий, котрий не знає відносин, о котрих ви писали і тому ему лиш здає ся, що ви сотворили щось великого. Хвалять мудрі люди, вам се мало, хвалять дурні, як ви кажете — барани — вам також кривда. Що би я дала,

як би бодай на старість могла так велавити ся, як ви тепер вже, в таких молодих літах! Давнійше я все марила о тім, щоби ближше пізнати такого, що „нише“. Всякі писателї страшно менї імпонували. Нинї, коли я вже не з одним познакомила ся, стала я більше вимагюча і перший ліпший менї вже не заїмпонує.

Тепер знаю вже, що не все що друковане, таке дуже розумне, що не все заслугує на похвалу той, котрого публічно хвалять та ще й портрети єго друкують. Тож коли ваші літературні і ораторські подвиги менї імпонують, і то не лиш менї, але як покаже оцінка вашої праці — і поважним ученим, то як же-ж великим мусите видавати ся в очах тої — як ви кажете — череди баранів! Се мусить бути велика розкіш, так прославити ся.

— Мило оно є, але не так дуже, як то ви собі думаєте, і то лиш тодги, коли ставить ся перший крок в публічній житю, нїм здобуде ся перший оплеск. Потому оно вже тратить свій чар, видаєсь чимсь цілком звичайним і природним. З тою річю має ся так само, як з так званими чудами природи. Вєхїд і захїд сонця, шум смерек, романтичність гір і такі иньші поетичні річи, очаровують лиш свзальтованих, нарванних, та поетами з ума зведених міщухів. Мужик, котрий в тій природі живе, приймає все те цілком рівнодушно і на вид заходячого сонця в екстазу не впадає. Ему більше заїмпонує міска ліхтарня газова, та гладка як дошка уліця ас-

з москвофілами, а клерикали дають признане найзавзятішим своїм ворогам — радикалам! (Се зовсім не чудно; і в Поляків на полі національним інакше не дієся! — *Ред. Бук.*)

* * *

Так задивлюєся Курґер przemyski на наших народовців і москвофілів. Як бачимо, характеристика, крім деяких дрібниць, зовсім вірна, також вірно описаний вплив „міродатних сфер“ на наше безголове. А що ті міродатні сфери — звичайно Поляки, то вина нашого безголова спадає в значній частині на Поляків. Курґ. Р. застерігаєся против того словами, що міністри Бадені, Білінський і Голуховський — се ще не нарід польський. „Для товпи — каже — Бадені є представителем Польщі, а правліне баденівське польським правлінем. Австрійські соціалісти бачать представителів правдивої Польщі в особах Дашиньського і Козакевича, але для прочого населення ті два послі, поправді сказавши, не існують.“ Вжеж то правда, ми всіх польських міністрів разом з Дашиньським і Козакевичем не вважаємо також народом польським; знаємо також докладно ріжницю поміж польським міністром а польським соціалістом, та тільки знаємо і то, що в справах польско-національних між ними ріжниця нема. А що ті справи вимагають часто від всіх них „дивного обходження“ з Русинами, то в результаті кому весіле, а курці все смерть чи від ножа, чи від простого скручення карку. — Про сам же вплив „міродатних сфер“ на наше безголове могли би і буковинські Русини розповісти також дещо. Все лихо в тім, що ті сфери на жаль самі не знають, чого від нас хочать, а від Русинів жадають, щоби ми відгадували їх думку. Перше нам поперегручуют ноги колодами, а потім дивуются, що ми замість за тиждень, доходимо до якоїсь

мети за рік, тай то, як каліки, з зойком та стогнанем... Про наше „безголове“ ніхто тільки здавна не пише, як польські часописи, і то так шляхотські, як і соціалістичні.

Але ніхто з них не хоче бодай частини вини сего безголова взяти на себе — в найліпшій випадку звалюють вину на других, (соціалісти на шляхту і т. п.). З того також видно нічо иньше, лише польське безголове в руских справах. Дуже докладно показують нам всі Поляки: „оту ви, Русини, не маєте голови і ту ні і там ні“ — а де поправді у них самих та голова, що знає раду на все, того не кажуть. Ну, в такому випадку нам з польського плачу над нами потіхи зовсім мало...

Курґер przemyski, по наведеній нами характеристиці народовців і москвофілів, переходить відтак до характеристики наших радикалів і бачить у них також безголове і то найбільше.

Шорядки в Брідку.

Допись „Буковини“.

Наші громадяни приходять з часом до голови по розум. Они пізнали, що жида не роблять тяжко а проте добре собі живуть; пізнали й те, що найліпший гешефт роблять жида з напитками, бо піякови аби лиш заносило горівкою, скоро она пече его з пів години в горлі, то тогда добра. Тож постановили собі, аби гроші ними тяжко зароблені не йшли з цілої громади на двох-трох жидків, але аби лишалися такі меж ними. До того кроку спонукала їх метаморфоза тутейшого пропінатора пана Вольви. Вольва був собі колісь, як оповідають люди, простим жидком, але як взяв ся до корчми, то збив великий маєток. Маючи 12 тисячок в кишені не хотів більше шинкувати горівку, кажучи, що в Брідку крім двох маючих газдів, Івона Бзового і Мигая Сторожчука, полишалися вже самі старці.

Но чуже не гріє! Наш Вольва став в Галичині посесором; один рік пішов ему зле а

другий ще гірше і мусів вертати ся з мішком на плечах назад до старців у Брідку. Тут шукав муки на кулешу а жінка жала з дітьми за сніп.

Але Вольва має жидівську голову і умів собі поради. Він впросив ся до рідного тата до спілки, котрому продав був шинок перед тим, і потрафив так хитро газдувати, що за короткий час пішов его отець Берко годувати ся помежи люди. Увидів наконець Берко, що не помагають ні просьби ні грозьби, бо синок твердого серця, і пустив ся з слезамі в очах від села до села аж до Єрусалиму, проклинаючи невдячну дитину.

Минуло кілька років, а наш Вольва став знов паном. Купив собі ґрунт з хатою, ходить при золотім зигарку, віддає свої доньки з тисячками, пригладжує свою довгу бороду, носить руки в кишенях, а черевце чим раз товстіє. Брідські господарі не мають таких забитих голів, аби не пізнали з сего науку для себе. Коло сорок маючих газдів склали ся з отцем духовним до спілки і запровадили громадський склеп в наймленій хаті. Їм пішло так добре що за кілька років купили на склеп дім за 400 зл. а жидівські крамничі перестали істнувати.

Сего року збудовали пивницю за 150 зр. і запровадили солодкі напитки. Хоть пропінатор застрашував, що він з панамі знакомий, та дістануть тогда позвід, як виросте ему волосе на долони, і хоть їм ставлено всілякі перепони і казали, що до продажу напитоків то не мужика а жидівська голова, то не помогло нічого, бо голова тої спілки, читальник Домітраш Гудима, відповів: „Таже в нашого найяснішого монархи мають здає ся всі однакове право?“

Не минуло ще й пів року, а наш пропінатор вже значно сплас і бороду більше не гладить, лише придумує, відки би взяти грошей на рату; бо видить, як дві третині людей, пізнавши добрі та дешеві напитки, перестали давати заробляти ему.

Вандрівник може побачити тепер в нас серед села при дорозі красний склеп з чисто рускими написами: „Руский склеп мішаних товарів Домітраша Гудими“ і „д. к. продаж тютюну“.

Заохочені добрим успіхом, загадали они сего літа закупити навіть аренду при ліцитації. Але жид пізнав, що сим прикладають ему ніж до шиї і не допустив ріжними махінаціями до того; однак газди присягають ся, що на другий раз кинуть ся й они борше.

фальтова. Як раз те, що нас не одушевляє, в чім ми не бачимо ніякої романтики ні поезії.

— Так думаєте? Народна поезія перечить сему. Колиб мужик не відчував краси природи так само як і ми, не бачив в тім жадної поезії, не малиб ми в народних піснях тільки порівнянь взятих з природи, він не убрав би своїх спостережень і вражін в рими, не виспівував би пісень.

— Певно, певно. Маєте рацию. От перша ліпша сьпіванка народна:

Сидить когут на шоні,
Нашіє яєць три копі,
А я яйця продам,
Жидам довжок віддам!

Яке вражінє мусів зробити на поетичну вдачу мужика той когут, що сидить на шоні і несе ся, як его мусіло се до глубини души зворушити, коли він убрав се в рими, виспівав в пісні! — А історію о пастуху, міській панні і фіялках знаєте? Молода туристка — міська панночка, що йно вирвала ся з пансіону іде по при пасовиско.

— Ах — які гарні, які чудові фіялки! В якім они заведбані! Чи ніхто ними не журить ся? — питає пастуха, що з усієї сили вприкував в безконечність: Гой дай дана дана дана....

— Чому ні! — відповів пастух. — Вівці спасають!

— Ви не бачите анальоїї?

— Яку анальоїю?

— Історії з фіялками з тим, о чім ми перед хвилею говорили.

— Яесь дуже штудерне порівняне маєте на думці, бо я не можу догадати ся, з чим хочете порівнувати ту, впрочім дуже добре видуману анекдотку.

— Я наведу вас. Ті фіялки, котрими одушевляла ся міська панночка, то ті оплески товпи, котрі вам так імпонують.

— Тепер розумію. Прозаїчний пастух, то ви. Але одно ще бракує. Де вівці?

— Вівці, вівці? Вівці, чи барани, що спасають цвѣти, то наші дневники та їх читателі. От і ціла користь з тих фаєрверків політичних в тім, що дневники мають чим виповнити свої шпальти, а передлатники кормлять ся тим. Мені самому перестало се вже імпонувати, переїло ся. Малу втіху оно на кожний случай справляє, але роскіш не велика. Спмнаті гарної дівчини, то більша роскіш, як похвальні гимни сьвіта.

— Що з вами? До тепер ви цілком інакше думали. Дівчата ігнорували ви а лиш політика одушевляла вас. Може і прозу покинете, а забере те ся до тої поезії, котру ви до тепер на кождім кроці осьмішували?

— Думаєте, що я так змінив ся?

— Ще й як! Пізнати се не лиш по ваших словах. Я ще ніколи не бачила вас так вистроєного, як нині. Жадна, і найвибагливіша дівчина, не могла би вам нічо закинути.

— І вам то так дуже подобало ся?

— Комуж се не подобає ся?

— Котрій дівчині? — скажіть ліпше. Сеж звісна річ, що виелегантований і вилизаний гого імпонує дівчатам більше, як просто одітий хочби не знати який — добрий, розумний і шляхотний мужчина.

— Не веім.

— Таки веім! І найрозумнійшим. Кожда з вас цїнить більше старанно вигладжений вус хлопця, як его розум; шпортовною краваткою заімпонує ся вам більше, як чеснотою, характером, або образоуванем.

— Може ви маєте рацию. Я не буду боронити себе і моїх товаришок. Хиба то лиш скажу на нашу оборону, що під тим взглядом мужчини не ліпші від нас. Чи гарне личко дівчини не імпонує вам більше як еї характер і розум? Єї поверховність цїните ви більше, як еї духові прикмети? Ви знаєте „Ганю“ Сенкевича? Мужчина покидає там дівчину з тої одної причини, що вісна затерла давну красу его любви. Другий примір, мій брат. Ви-ж знаєте, чому він зірвав з своєю нареченою?

— Зірвав, бо друга ему ліпше подобала ся.

— Але чому, чому? Его любов остигла тому, що она приймала его в звичайній, хоч чистій і приличній домовій гардеробі. Покинув еї для пустої кокетки, котра ціду свою інтелігенцію вклала в сукні, фризурі і парфуми. Третій нумер сусід наш. Хоть жонатий, заліцає ся до кожної гарнійшої дівчини, а на жінку, котру так страшно колісь любив, і не дивить ся.

— Маєте рацию. Але не без рации суть і ті, котрих ганите. Ви всі тої дивної гадки, що як одну любите ся, то на другу не можна і оком глипнути. Мені знов здає ся, що, що гарне і мусить кождому подобати ся. Если дві дівчині гарні, то они обі мені подобають ся. Думаю навіть, що так добре як в одній, можна любити ся в двох і трох. Если любуємо ся гарними образами — творами людських рук — то чому не любити нам живі ориґінали?

— Коли ви свої теорії застосуєте в практиці, то ваша жінка ве буде мала з вас потіхи.

— Від повітра, голоду, огню, війни, і від жінки хорони мя Господи!

— Коли ви зачинаєте вже відхрещувати

Дай Боже, аби пішли й другі громади Брідкови в слід, а тогди не йшли би мужики більше до Канади але жиди!

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 29. липня 1897.

Іменованя. Старший інженер Яків Павель іменованій будівничим радником при дирекції почт в Чернівцях. — Окинені правники Гуго Вурцер і Рукенштайнер іменовані концептовими практикантами при черновецькій фінансовій дирекції.

Знов димісія в прав. консисторії. Довідуємо ся, що ректор духовної семінарії о. Михайло Драчинський зрік ся гідности референта в православної консисторії. Чомусь референти в нашій консисторії не вдоволені, бо es ist etwas faul im Staate Dänemark. Може би консистория була ласкава і дала знати, чому оно так? Вияснене сеї справи придало би ся, бо инакше повага консисторії на тім потернеть.

Нову тарифу для електричного трамваю ухвалила черновецька рада міста на вторковім засіданю. Цілий шлях поділено на три секції, а то 1.) від Прута до ринку, 2.) від ринку до стайції Фолькесгартен і 3.) від площі фонтани до улиці городу публичного. Тарифу ухвалено таку; за їзду від Прута аж до стайції Фолькесгартен I. класом платить ся 14 кр., II. кл. 10 кр.; від Прута на ринок I. кл. 7 кр., II. 5 кр.; від ринку до стайції Фолькесгартен I. кл. 7 кр., II. кл. 5 кр.; від площі фонтани до публичного городу I. кл. 7 кр., II. кл. 5 кр. Так в кінці ми діждали ся поділу шляху, бо властиво поділено цілий шлях на дві секції, а то від Прута аж до ринку і від ринку до стайції залізничної; а лише для тих, що хотять поїхати на прохід до города публичного, отже котрим перерва на ринку вийшла би на некористь, установлено особну секцію. Се льогічно і добре, лише коби ще знижили ціну їзди.

Барон Мустаца — соціяліст! Певно всі покивають головами, коли прочитають сеї слова. Дідич, барон, член виділу краєвого, знааний „махер“ і великий приятель Тиміньського —

ся від жінок, то ви на найліпшій дорозі до лівіданій кавалерства. Оно дуже часто від того зачинає ся.

— Певно, певно. Не маю пильнішої роботи. Дятого то я й прийшов тут на виставу — оглянути дівчата. Дятого також убрав ся так, що би й на себе звернути увагу.

Глянула на него своїми великими, чорними очима. На єї лиці малювала ся нескінчена утіха. Нині видав ся їй Стефан о много гарнійшим як звичайно.

— Не маєте понятя, як вам гарно в тім убраню! Цілком пинший чоловік, ви все повинні так носити ся.

— Бачите? І вам подобає ся не сам мужчина а его краватка.

— Краватка? Думаєте що лиш краватка. Так то добре ви мене пізнали?

Стефан не знав, що відповісти. Хотів відплатити ся їй рівною міркою, якимсь комплементом. Она також видала ся ему нині дуже гарною, гарнійшою як звичайно. Русалки при євітлі місяця не могли так гарно виглядати, як она при синянім блеску електричних ламп — думав собі. Ішли так обое мовчки поміж двома рядами високих, рівно обрізаних корчів. З площі вистави доносив до них вітер голос музики. Грали вязанку з оперових мелодий. Як раз тепер ніс ся уривок з опери „Галька“: — Przeszedł panicz i dla niego pogardziłaś mną.

(Дальше буде).

як довго его потребував для зради рускої справи — соціялістом! Таки так, він сам публично заявив. Коли в міській раді радили над тарифом для електричного трамваю і піднесено гадку, чи не добре би було знести поділ на першу і другу класу, тоді встав бар. Мустаца і заявив ся за задержанем сего поділу, хоч — ipsissima verba его — він не лише демократ в правдивім зміслі сего слова, але навіть соціяліст. Ну, чи хто повірить словам пана барона, то вже не знаємо. Ми пригадуємо собі лише, що той „соціяліст“ дуже боронив дідичів в соїмі против справедливих закидів, що за мало платять на шкоду, що они не турбують ся добром громади своєї; той сам „соціяліст“ навіть виступив против малого розширення виборчого права, котрого домагали ся ліберальніші послы соїмові. І нехай же хтось повірить тепер, що пан барон сказав чистієньку правду! Таких „соціялістів“ на жаль у нас на Буковині ще дуже багато.

Гуцульський драмат. Анниця Ролек, 50-літна засібна гадина, жила з своїм чоловіком Николаем в Ростоках через 30 літ як найспокійнійше і чесно. По 30 літах трафив ся бабі „квібіц“ в особі 37-літнього Гуцула Тимофтея Матейчука з Білоберезки. Аби могли без перешкоди любити ся собою, удушили 21-го с. м. Николая Ролека, а труна повісили в коморі. Обоїх відставлено до Коломиї.

Бойчев. В процесі против Бойчева, про котрий ми у вчерашнім числі писали, відступив прокуратор від обжалованя брата ротмістра Николая Бойчева. Натомісь жадав прокуратор покараня ротмістра Дечка Бойчева за скритоубійство, а для Новелича і Васи́лева вніє кару смерти. Як випав в пріок, ще не донесли телеграми. З Філіпополя дістали ми телеграму, що суд минушої ночі (вже по півночі) оголосив засуд. Ротмістра Бойчева одноголосно признали винним наміреного убійства і так само Новелича і Богдана Васи́лева ненаміреного убійства. В засуді обох узгляднено ріжні злагоджуючі обставини. Брата ротмістра, Николая Бойчева увільнили. Засуд мали оголосити нині рано.

Бурі і дощі панують в цілій Галичині і заподівають всюди величезні шкоди. Дня 23. липня в Жовківщині в наслідок великої зливи зібрала ріка Свиня, позаливала села Винники, Сапошин і ин., вдерла ся аж до хат, а з піль забрала усе збіже, яке находило ся на покосах. — Дня 21. липня лютала ся буря з градом в Рогатинщині, в околиці Букачовець. В громадах Виннів, Чернів, Козари і иньших понищив град майже всі засіви. Людми позбавленими хліба заволоділа розлука. — Дня 22. липня лютувала сильна буря коло Комарна, порозкидала і порозносила сіно з кониць, незжате збіже поломла та постелила по землі і багато дерев вирвала з корінем. — Дня 23. липня з полудня зірвала ся буря над Волосовом, в надвірнянськім повіті, причім ударив грім в селянина Івана Багайлюка, що утівав з поля, і убив серед дороги. — Дня 23. липня перетягнула буря понад Винники під Львовом і зрівнала з землею багато людської праці. Нужда заповідає ся велика. — Дня 23. липня в Ведджі в полудне ударив під час шаленої бурі грім і убив 26-літнього парубка Васи́ля Ланія, пасучого худобу. — Дня 23. липня вечером навістила незвичайна злива з градом Хмельска, в скалатскім повіті. Туча понищила засіви, а огороди і поля позаливали води. Вода стояла в хатах, стайнях, стодолах, затопила кілька штук худоби, розвалила кілька будинків, та знищила і позабирала мости. Якийсь фєральний день був в Галичині сей 23. липня, коли майже у всіх сторонах краю лютали ся страшні бурі.

Стан урожаїв в половині липня в Галичині. Жива тепер в цілім розгарі, однакж нестійна погода утрудняє збори. О скілько нині можна вносити, збір жита не буде зовсім багатий. В переважній часті краю жито дуже вчасно повалене, переросло травом і не видало належитого зерна, — отже колоски є щербаті або пусті. В околиці Глинян оцінюють пустих колосків майже на 30%, а в околиці Стрия навіть до 80%. Подібно дуже лихе є жито в переміскім. Солома крихка, якби збутвіла, утрудняє порядний збір. За те в гірскім поясі з околиці Цієни

Микуличина, Коссова, а також з підгаецкого і з товмацького доносять о трохи ліпшій урожаю жита.

Пшениця взагалі значно ліпша ніж жито, тут і там зачинають єї вже жати. Ржа в многих низших місцях зашкодила пшениці чимало, особливо в околицях Красного, Львова, Глинян, Бібрки, Стрия, в переміскім і ярославскім. Снітий появив ся в значній скількості в околиці Тернополя і Перемишля.

Ячмінь не заповідає ся добре: переважно мірний або злий, виімково лише тут і там добрий, особливо — вчасно посіяний. Овес за те стоїть досконало — буйний, з густими віхами, заповідає загално збір досить багатий.

Досить лихо представляють ся бараболі. Де їх пізно посаджено, бо в половині червня, зішли нерівно і дуже кепські — ранші знов всюди вже гниють. Лише з гір знід Яворова доносять о загално добрім стані бараболі.

Так само і на цілім Поділю мож числити на добрий урожай бараболі. Бураки пастівні і цукрові, середні, по причині спізненого оброблення і заглушення бурянами, утерпіли значно в многих місцях.

Кукуруза на зерно дуже мірна, в стрийскім зовсім зла. Збори сіна і конюшини пішли всюди досконало; конюшини всюди відростають добре. — Овочів в садах забраке цілковито; з зернистих лиш яблук буде трохи, черешень і вишень не було майже зовсім.

Як в повісті. Богатий горожанин міста Харкова, бувший моряк, мав одиноку, 18-літню доньку Євгенію в Одесі, де она познакомилась з молодим, інтелігентним чоловіком П. Із знакомства прийшло до любови і Євгенія написала лист до вітця, просячи о дозвіл на подруже. Але отець упімнув доньку строго і приказав сейчас вернути домів. Євгенія підчинила ся волі вітця, повернула домів, та лиш на се, що би при найближшій нагоді заповідати собі смерть. Но, случай хотів, що сей план їй не удав ся, — отець дізнав ся о всім завчасу і успокоїв доньку тим, що став інформувати ся о молодім чоловіці, через котрого грозило таке нещастє. Почувши від Одеских знайомих як найліпші свідощтва о особі п. П., завіззав его нарешті у Харків. Молодий чоловік очарував старика. Відповідав отверто на всі питання, но при питаню — хто его отець? — п. П. якось збентежив ся і сказав, що вітця свого не памятає, але із слів покойної матери знає, що отець его був колись то моряком і що погіб здаєсь на морю. Всім тим був старик внові вдоволений і згодив ся на подруже доньки з п. П. Молодим людям не бракувало нич до щастя. Нараз за кілька днів зажадав старик від свого будучого зятя особистих документів. Не було пиншої ради, тільки сповнити і се бажанє і оба они удали ся в цілі провіреня принесених паперів до кабінету. За хвилию переражаючий крик і стон рознеслись звідтам, а коли Євгенія з тіткою кинули ся до кабінету, узріли на середині ридajúчого старика і стоячого в куті, напів задревілого молодця. Виявила ся потрясаюча тайна... З метрики п. П. старик переконав ся, що его будучий зять був сином одної Німкїні, бувшої перед літами гвернантки в домі его родичів, з котрою він тоді мав зносини, наслідком чого появив ся на світ П. Назвище свое прийняв посідний від свого хрестного вітця. Розумієсь, що гвернатку зараз таки з дитиною відправили і від сего часу слух по них загинув. Показало ся отже, що панна Євгенія і єї жених були братом і сестрою.

Біда товстим людям. В Мадриті мешкав якийсь Лёпец, а визначав ся незвичайним обємом тіла, бо вага его доходила півтретя сотнара. Подорожуючи в справах торговельних злізницею, побоював ся, що би не велено ему купувати двох білетів, тож і забажав похудніти. Звернув ся в тій цілі до спеціаліста-лікаря А., а сей приписавши ему довші проходи пішки, допровадив до сего, що Лёпец втратив на разі пів сотнара. Однак на жаль ті проходи, до котрих Лёпец не навик, викликали у него пухненє ніг. Знаменитий лікар Б. поручив обкладати ноги мокрою глиною, що вправді улічило ноги, але викликали острый катар гортанки. На щастєвилічив его з тої недуги д-р В., уживши

електричності, котра однак потягнула за собою загальний розстрій нервовий, полученій з галюцинаціями і безсонницею. Спеціаліст Г. вилічив его бромом, але набавив его недуги жодудка. По рецентах д-ра Д. і та недуга щасливо минула. Однак останнє лічене викликало знов значний приріст тіла і тепер Ляонец важить знов швтрета сотнара.

БУРСА

„Народного Дому“ в Чернівцях.

дасть в році шкільнім 1897/8 ціле удержане і надзір 30 питомцям, передусім ученикам 1. і 2. рускої класи гімназійної, а тільки винятково з особливих причин і ученикам інших шкіл. Оплата виносить 2 зр. на інвентар, 1 зр. піврічно за пране і 15 зр. місячно за удержане, платних з гори. Питомці мусять вказати ся, що мають три рази змінити біле на постіль, 6 пар біля, 4 ручки, 6 хусточок до носа, 2 пари обуви і добру одіж; без того не вільно буде ніякому питомцеві спровадитись до бурси.

Поданя о прийняте до бурси треба вносити до кіпця серпня с. р. Ученики, що ставлять ся муть до вступного іспиту до 1. рускої класи гімназійної по вакаціях, мають внести поданя о прийняте до бурси також до сего терміну; рішене о їх прийняте западе в день самого іспиту. В поданях, підписаних родичами, треба означити докладно, кільки хто обов'язуєсь платити місячно. Прийняте зависити буде головно від висоти місячної плати, однак ученики з недостаточним поступом і невідповідним поведенем не будуть зовсім прийяті.

До кожного поданя треба прилучити останнє свідощтво шкільне, а до подань о знижене місячної плати ще й свідощтво неможности, підписане урядом парохіяльним, громадским, податковим і катастральним.

Заряд бурси доложив всіх старань, щоби питомці мали здоровий харч і старанний догляд.

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях

улиця Петровича ч. 2.

має на складі отсі свої виданя:

„ІЛЮСТРОВАНА БІБЛІОТЕКА“

для молодіжи, міщан і селян з року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892 і 1894 по 1 зр. за рочник, а всі 7 разом 6 зр.

„ЧУМА ГОРІЛЧАНА,“

сумна історія, для перестороги і науки. 80 сторін за 20 кр.

„Слова правди і науки“

з поезій Тараса Шевченка. Ціна 10 кр.

„25 повісток

для чемних діточок.“

32 сторін. Ціна 10 кр.

„ПРОСКУРКА“

Даруночок для руских діточок. Ю. Федьковича 10 кр. На поштову пересилку треба додати по 5 кр. за річник „Бібліотеки,“ а по 2 кр. за кожду поодинокую книжочку.

Замовленя приймає й редакція „Буковини.“

ПОЇЗДИ ЗЕЛІЗНИЦЬ

від дня 1-го мая 1897 після часу середно-європейского.

ВІДХОДЯТЬ З ЧЕРНІВЦІВ						ПРИХОДЯТЬ ДО ЧЕРНІВЦІВ						
до Неполоківців, Святини, Львова, Відня	819	854	1232	404	1025	з Відня, Львова, Святини, Неполоківців.	1128	320	757	811	610	
до Глібоки, Гадікфальви, Гатни, Іцкан і Бурдуженів	1148	351	832	—	635	з Бурдуженів, Іцкан, Гатни, Гадікфальви, Глібокою	—	809	1212	350	1000	
до Садагури, Бояна, Новоселці	645	430	—	—	—	з Новоселці, Бояна, Садагури	—	1113	950	—	—	
з Глібоки						до Глібоки						
до Карачева, Сторожинця, Бергомету, Межибродів	814	535	—	—	—	з Межибродів, Бергомету, Сторожинця, Карачева	635	1037	800	—	—	
Перший поїзд іде на шляху Бергомет, Межиброди від 1-до марта до 3-го вересня що вівтірка і п'ятниця.						Перший поїзд іде на шляху Бергомет Карачів тільки в понеділок; другий поїзд на шляху Бергомет-Межиброди тільки від 1. липня до 31. вересня що понеділка і четверга; третій поїзд не іде в понеділок.						
з Гадікфальви						до Гадікфальви						
до Радівців	610	1003	228	612	805	з Радівців	542	855	115	550	747	
з Гатни						до Гатни						
до Качики, Гурагумори, Вами і Кімполонгу	1010	201	—	—	—	з Кімполонгу, Вами, Гурагумори, Качики	1258	625	—	—	—	
з Іцкан						до Іцкан						
до Сучави	327	630	1009	216	718	зі Сучави	442	842	130	630	837	
з Вами						до Вами						
до Рус-Молдавиці	346	647	913	1132	250	з Рус-Молдавиці	842	1259	204	322	545	905
Поїзди ідуть від часу до часу. Розвідати можна на стациях Вами, Драгоша і обох Молдавицях.						Поїзди ходять від часу до часу. Розвідатись можна на стациях Вами, Драгоні і обох Молдавицях.						
з Карачева						до Карачева						
до Чудина н. С.	854	1007	615	—	—	з Чудина н. С.	555	555	—	—	—	
Перший поїзд іде що понеділка, другий з винятком понеділка, нічний кождої днини.						Перший поїзд іде що понеділка, другий з винятком понеділка.						

□ поїзди поспішні; * поїзди особові; без знаку поїзди мішані. Час середно-європейский іде о 46 минут пізніше від черновецького часу; нічний час рахує ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано і зазначає ся підчеркне-нем минут.

Хто хоче мати добру і дешево МАШИНУ до ШИТЯ,

най удасть ся до мене, то певно не пожалує. Нові продаю дешевше як всюди, а употреблені, ще добре удержані почавши від 20 зр. і то за готові гроші і на виплат. Хто кунить у мене нову чи стару машину, за реперацию не потребує журити ся, бо я роблю тую безплатно через цілий рік.

Русини, удавайте ся до мене, бо я також Русин і обелужу Зає по братньому

З поважанем

В. Данилевич,
машиніст у бровари Штайнера в Чернівцях, при ул. зелізничій (Bahnhofstrasse) ч. 26.

Для панів учителів!
INSPECTIONSBERICHT,
Jahresausweis
і Шкільні повідомленя
(Schulnachrichten)
е на складі
в друкарні „Рускої Ради.“
Просимо о замовленя.

ДРУКАРНЯ „РУСКОЇ РАДИ“ в Чернівцях.

Перша на Буковині

РУСКА ДРУКАРНЯ

в Народнім Домі

при улиці Петровича ч. 2.

приймає всякі роботи друкарські в мовах рускій, польській і німецькій.

ДОБІР БУКВ ВЕЛИКИЙ.

Роботи виконує ся скоро, солідно і дешево.

Русини! удавайте ся з роботами до своєї рускої друкарні!